

Sygn. akt I C 100/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Hajduczenia

Protokolant: Magdalena Kalata

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2015 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa P. B.

przeciwko A. G.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego A. G. na rzecz powoda P. B. kwotę 202,31 zł (dwieście dwa złote trzydzieści jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości 13% w stosunku rocznym liczonymi od dnia 3 listopada 2014 roku do dnia 22 grudnia 2014 roku i w wysokości 8% w stosunku rocznym od dnia 23 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty.

II. Oddała powództwo w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od pozwanego A. G. na rzecz powoda P. B. kwotę 67,93 zł (sześćdziesiąt siedem złotych dziewięćdziesiąt trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 100/15

UZASADNIENIE

Powód P. B. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w B. domagał się zasądzenia od pozwanego A. G. kwoty 1928,81 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu oraz wnosił o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Uzasadniając żądanie pozwu powoływał się na zawartą w dniu 12 lipca 2010 roku umowę (...) Nr (...), na mocy której (...) S.A. z siedzibą w B. udzieliła pozwanemu pożyczki, a A. G. zobowiązał się do zwrotu łącznej kwoty 3242, 16 złotych w 36 tygodniowych ratach począwszy od dnia 20 lipca 2010 roku. Wywodził, że pożyczka nie została spłacona przez pozwanego w całości, a pozwany w pisemnym oświadczeniu z dnia 14 września 2011 roku uznał swoje zobowiązanie wobec pierwotnego wierzyciela i oświadczył, że swoje zadłużenie zwróci ratalnie począwszy 21 września 2011 roku, jednakże zadłużenia nie spłacił. Według strony powodowej pozwany składając w/w oświadczenie przerwał bieg przedawnienia roszczeń pożyczkodawcy wobec niego. Powód podnosił także, że w dniu 21 marca 2014 roku (...) S.A. zawarła z powodem umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której powód nabył od zbywcy wierzytelność przysługującą od pozwanego z tytułu niespłaconej pożyczki udzielonej pozwanemu w dniu 12 lipca 2010 roku. Jednocześnie pozwany został wezwany do dobrowolnego spełnienia świadczenia, jednakże wezwanie okazało się bezskuteczne, a pozwany spłacił jedynie kwotę 1942,16 złotych. Z uzasadnienia pozwu wynika, że na kwotę dochodzoną pozwem składa się kwota 1300 złotych tytułem niespłaconej pożyczki oraz kwota 628,81 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek naliczonych do dnia 3 października 2014 roku.

Postanowieniem z dnia 12 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy L.w B.przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w B., sygn. akt (...) (k. 6).

Powód w toku sprawy podtrzymał stanowisko w sprawie.

Pozwany A. G. wnosił o oddalenie powództwa w całości podnosząc, że spłacił pożyczkę Nr (...), na którą powoływał się powód. Kwestionował także, iż pod oświadczeniem z dnia 30 sierpnia 2011 roku widnieje jego podpis.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Bezsporne w sprawie jest, że w dniu 12 lipca 2010 roku (...) S.A. z siedzibą w B. zawarła z pozwanym A. G. umowę o (...) Nr (...), na mocy której pozwany zobowiązał się do zwrotu łącznej kwoty 3242,16 złotych w 36-tygodniowych ratach poczynawszy od dnia 20 lipca 2010 roku. Na kwotę łącznego zobowiązania składała się: wypłacona pożyczka w wysokości 1990 złotych, opłata przygotowawcza w wysokości 95 złotych, oprocentowanie 144,72 złotych oraz koszt obsługi pożyczki w domu 1102,44 złotych. Strony ustaliły wysokości rat po 90,06 złotych każda. (k. 18-umowa o pożyczkę gotówkową).

Poza sporem pozostaje także, że na dzień 19 września 2011 roku do zapłaty przez pozwanego na rzecz (...) S.A. z siedzibą w B. pozostawała kwota 1960 złotych (k. 36-karta spłat pożyczki).

W dniu 30 sierpnia 2011 roku pozwany złożył pisemne oświadczenie, w którym uznał swoje zobowiązanie wobec (...) S.A. z siedzibą w B. w łącznej wysokości 1910 złotych wynikające z w/w umowy i zobowiązał się spłacić przedmiotową należność ratalnie, w tym pierwsza rata w wysokości 50 złotych płatna do dnia 15 września 2011 roku i kolejne raty po 50 złotych każda z terminem płatności do 25 września 2011 roku. (k.16- oświadczenie).

Suma wpłat pozwanego na poczet pożyczki z dnia 12 lipca 2010 roku wynosiła 1942,16 złotych. (k. 20-24- historia spłat).

Nie było także kwestionowane, że w dniu 21 marca 2014 roku pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w B. a P. B. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) P. B. z siedzibą w B. doszło do zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności, na mocy której (...) S.A. z siedzibą w B. zbyła na rzecz powoda wierzytelność wynikającą z umowy o pożyczkę gotówkową nr (...) z dnia 12 lipca 2010 roku.(k. 29-29v- umowa sprzedaży wierzytelności).

W dniu 27 marca 2014 roku powiadomiło pozwanego A. G. o przelewie wierzytelności. (k. 30).

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Stosownie do treści art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku, zaś biorący pożyczkę zobowiązuje się do zwrócić tą są ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej ilości.

Bezspornym w sprawie jest, iż pozwanego A. G. łączyła z poprzednikiem prawnym powoda (...) S.A. z siedzibą w B. umowa pożyczki oraz bezspornym jest, iż pozwany nie zwrócił całości pożyczonej mu kwoty.

Zdaniem Sądu postanowienia w/w umowy winny zostać poddane analizie pod kątem zgodności jej treści i skutków prawnych z bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa i zasadami współżycia społecznego.

Podnieść bowiem wymaga, że w przedmiotowej sprawie oprócz regulacji umownych zastosowanie mają również przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim / Dz. U. Nr 100, poz. 1081, z późniejszymi zmianami/ (tj. art. 7 oraz 7a przedmiotowej ustawy) obowiązującej na datę zawarcia pomiędzy poprzednim wierzycielem a pozwanym umowy pożyczki. Art. 7 ustawy przewidywał, że całkowity koszt kredytu oznacza wszystkie koszty wraz z odsetkami i innymi opłatami oraz prowizjami, które konsument jest zobowiązany zapłacić za kredyt, za wyjątkiem kosztów szczegółowo w przepisie określonych (żaden z wyjątków w tym przepisów przewidzianych nie ma w sprawie

zastosowania). Natomiast art. 7a ustawy stanowił, że łączna kwota wszystkich opłat, prowizji oraz innych kosztów związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki (z wyłączeniem udokumentowanych lub wynikających z innych przepisów prawa kosztów związanych z ustanowieniem, zmianą lub wygaśnięciem zabezpieczeń i ubezpieczeń) nie może przekroczyć kwoty 5 % udzielonego kredytu konsumenckiego.

Dokonując oceny umowy zawartej przez (...) S.A. z siedzibą w B. a stroną pozwaną umowy należy skonstatować, iż postanowienia umowy pożyczki z dnia 12 lipca 2010 roku są sprzeczne z wyżej zacytowanym art. 7a ustawy o kredycie konsumenckim, a tym samym są nieważne w świetle art. 58§1 k.c.

Udzielona pozwanemu A. G. pożyczka wynosiła 1995 złotych, a to oznacza, że maksymalna wysokość kosztów przy takiej wysokości pożyczki winna wynosić 99,75 złotych. Wysokość odsetek za jeden rok, przy pożyczce udzielonej pozwanemu wyniosła 144,72 złote (odsetki zostały określone w wysokości 20% w stosunku rocznym). W tej sytuacji łącznie pozwany winien zwrócić stronie powodowej kwotę 2239,47 złote. Ponieważ do chwili obecnej według strony powodowej pozwany spłacił kwotę 1942,16 złotych i przy zawieraniu pożyczki została potrącona od pozwanego kwota 95 złotych tytułem opłaty przygotowawczej, do zapłaty pozostała zatem pozwanemu kwota w wysokości 202,31 złotych oraz odsetki żądane od daty wniesienia pozwu.

W tym miejscu podnieść należy, że Sąd uznał, iż koszt obsługi pożyczki w domu klienta mieści się w kategorii opłat stypizowanych w art. 7 a ustawy o kredycie konsumenckim. Opłata za obsługę pożyczki w miejscu zamieszkania kredytobiorcy stanowi składnik należności naliczonych z góry, wyznaczających wysokość stałej raty tygodniowej obciążającej pozwanego – tym samym była to opłata związana z zawarciem umowy pożyczki, a nie stanowiła zobowiązania odrębnego. W okolicznościach stanu faktycznego sprawy naruszenie przez powoda art. 7a ustawy skutkowało koniecznością zastosowania art. 17 tej ustawy, zgodnie z którym postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać uprawnień konsumenta przewidzianych w ustawie. W takich przypadkach stosuje się przepisy ustawy.

W kontekście powyższego, wpływu na weryfikację oceny zasadności zgłoszonego żądania nie ma złożenie przez pozwanego pisemnego oświadczenia o uznaniu roszczenia poprzedniego wierzyciela wynikającego z zawartej w dniu 12 lipca 2010 roku umowy pożyczki, skoro dotyczyło ono postanowień umownych dotkniętych nieważnością.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało zatem oddaleniu, w tym także co do należności obejmującej skapitalizowane odsetki za opóźnienie naliczanych do dnia 23 października 2014 roku. Powód nie udowodnił bowiem jak kształtowałyby się ta należność przy przyjęciu, że tygodniowa rata tytułem spłaty pożyczki była niższa niż 90,06 złotych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 7a ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim i art. 58§1 k.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu, na które składały się: opłata sądowa od pozwu- 30 złotych, opłata manipulacyjna-0,54 złotych, koszty zastępstwa procesowego-600 złotych i opłata skarbową od pełnomocnictwa-17 złotych, Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 100 k.p.c. stosunkowo jej rozdzielając. Pozwany przegrał w 10,49% i w takim też zakresie powinien zwrócić stronie powodowej koszty procesu.

SSR Małgorzata Hajduczenia